

гато майският вѣтръ нѣжно милваше трѣвата и жълтиятъ прашецъ на растенията прѣхвъркаше отъ цвѣтецъ на цвѣтецъ, той можеше колкото му душа ще да лежи надъ благоуханната трѣва посрѣдъ цвѣтата и да гледа отъ сутринь до вечерь небето, доклѣ гладътъ започнѣше да го измѣчва. За него никой се не грижеше, и ако му хрумнѣше да иде въ полето съ овчаря и да яде отъ неговия черенъ хлѣбъ, а жаждата си да утоли въ трапа — и това никому не влизаше въ работа.

Около замѣка, загнѣзденъ върху единъ високъ ридъ, лжкатушеше като лента една свѣтлива весела рѣка, съ високи, стрѣмни брѣгове и прѣлестни, таинствени кѣтчета. Тамъ всекога имаше по нѣщо ново. Ту коняритѣ водѣха на кѣпанъ конетѣ, ту нѣкой кожаръ миеше и плакнѣше кожи, а по нѣкога сполучаваше да надникне и види какъ се кпятъ момитѣ. . . Вечерно врѣме, когато слънцето изчезваше задъ клонетѣ, изъ лѣса изкачаше дивецъ, прѣдпазливо слизаше по стрѣмни брѣгъ и съ наслада погашае изгорѣлия си езикъ въ студената вода — трѣбваше да лежи тихо, безъ да шавне, защото при най-малкия шумъ вълшебната картина изчезваше, като отъ духваного на вѣтра. А пъкъ, когато изгрѣваше въ небето луната и прѣскаше мрѣжа сребристи лъчи надъ вълнитѣ, когато елховитѣ храсте почваха да приличатъ на обвити въ бѣли покривки царици, а веселитѣ дѣвойки на отсрѣщния брѣгъ запѣваха свонтѣ тѣжни пѣсни, — тогава, сѣкашъ, нѣмаше нищо по-чудно въ свѣта отъ това — да се скрие въ храста и, обвитъ отъ трептящата лунна свѣтлина, да прѣкара до като зора се пукне въ мечти и блѣнове.

Той си отпусна ржцѣтѣ и хвърли единъ разсѣянъ погледъ на всичко окрѣжаваше. Лунната свѣтлина замрѣ надъ бѣлитѣ ливади, само сѣнкитѣ на дърветата, подъ които той седѣше, стоеха мрачно и грозно въ тая свѣтла картина на покой. Единъ жаленъ писъкъ, подобенъ на